

man kalder Undervisningen af den konfirmerede Ungdom. Navnlige denne Side af Sagen, som jeg i Gaar ikke kom ind paa, men nu nævner, fordi det ærede Medlem har fremdraget den, har været medvirkende til, at jeg ikke endnu turde komme nærmere ind paa Spørgsmaalet. Jeg har paa den Foranledning, som er givet, nævnt det i Gaar i min Tale; men jeg er endnu ikke gaaet til Finansudvalget med det, fordi der netop er og bør være en saadan Forbindelse, og jeg derfor er nødt til at forhandle med Kultusministeriet, eventuelt at faa en Mand fra dette til at træde ind blandt de Mænd, der kunde være Tale om at lade overveje Spørgsmaalet, og saa længe disse Forhandlinger ikke er ført til Ende, har jeg ikke anset det for heldigt at komme dybere ind paa Spørgsmaalet udover denne Antydning af, at jeg havde under Overvejelse at bede nogle Mænd træde sammen for at fremkomme med Forslag om en nærmere Ordning. Men saa snart Sagen foreligger saa klart, at jeg nogenlunde kan gøre Rede ogsaa for Udvalgets Sammensætning og for de Opgaver, der efter Forhandling med Kultusministeriet skal stilles det, er det en Selvfølge, at jeg kommer til Finansudvalget, og jeg turde maaske af de anbefalende Udtalelser, der er fremkomne, gaa ud fra, at det ikke vil volde Vanskelighed at faa den fornødne Bemyndigelse. Der behøves i og for sig ikke nogen Bevilling; vi kan nok afholde den Smule Udgift af vore almindelige Udgifter; men jeg har altid tænkt mig det som en Selvfølge, at jeg forhandlede Spørgsmaalet med Finansudvalget, naar jeg kom saa vidt, at jeg havde tilstrækkelig Klarhed over, paa hvilken Maade det skulde ordnes.

Det ærede Medlem fra Færøerne (Effer-søe) knyttede nogle Bemærkninger til Ændringsforslagene vedrørende Posthuset i Thorshavn og gjorde opmærksom paa, at der var det uheldige for Postmesteren i Thorshavn, at han stod som Ejer af en Bygning, der var opført til Dels ved Laan fra Statskassen, saaledes, at han ved Forflyttelse eller ved Afgang kunde blive ved at staa som Ejer af en Bygning, for hvilken han ganske vist fik Leje, men som han havde Forpligtelse til at vedligeholde og stille til Raadighed med en bestemt Leje for et vist bestemt Aaremaal. Det er rigtigt; men saaledes er det, jeg kunde fristes til at sige, desværre for en hel Mængde andre Postmestre. Efter min Mening er det mindre heldigt; men man har i mange Aar mange Steder truffet den Ordning, at man mod at yde et Laan har faaet en Postmester til at opføre en Bygning, som man saa sikrede

ham blev benyttet som Postbygning mod en vis Leje i en vis Aarrække, og disse Postmestre er Tid efter anden blevet forflyttede til andre og større Embeder, saa vi har mange Bygninger, der nu ejes af Postmestre andre Steder. Det er, som sagt, et meget uheldigt Forhold, og jeg har ogsaa et stærkt Ønske om at faa det ændret, saaledes at man de Steder, hvor der er Grund til, at Staten ejer Bygningen, køber den. Det har, som det fremgaar af den Skrivelse, der ledsager Ændringsforslaget, ogsaa været paa-tænkt overfor Thorshavn, og det kan være meget rimeligt, at man begynder dér; det kan jeg ikke sige noget bestemt om. Men det kan blot ikke ske i Aar, saavel af Hensyn til de dermed i Forbindelse staaende Udgifter som af Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning man skal lade Staten købe de af Postmestrene privat opførte Bygninger. Spørgsmaalet skal imidlertid paa ny blive overvejet.

Det ærede Medlem fra Møen (Jessen) gav sin Tilslutning til de Udtalelser, der er faldet angaaende Bibeholdelsen af Tilskuddet til Aktieselskabet „Stubbekøbing“, hvis Skibe sejler paa Routen Stubbekøbing—Masned Sund—Bogø—Møen. Det ærede Medlem citerede en Udtalelse, som jeg fremsatte i Gaar. Jeg vilde have sat Pris paa, om han havde citeret min Udtalelse i sin Helhed, idet det ellers faar Udseende af, at jeg kunde have talt om, at man skulde give det forøgede Tilskud af Courtoisie overfor Selskabet og dets Aktionærer. Men jeg tilføjede, at man ogsaa kunde gøre det af Hensyn til Befolkningen, som ellers kunde risikere, at Sejladsen ikke blev opretholdt. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, at Routen ikke vil blive opretholdt, hvis man nedsætter Bevillingen enten med 8,000 Kr. eller et andet Beløb, som man maatte blive enig om. Men jeg sagde i Gaar og kan gerne gentage det, at det har vi fra Postvæsenets Side været vant til, havde jeg nær sagt, at det var os, der skulde bløde i saadanne Tilfælde. Og det har jeg i og for sig ikke noget imod, thi hvad enten det gaar ud af den ene eller anden Lomme, er det jo altid Statskassen, det gaar ud over. Men jeg vilde sætte Pris paa, at man erkendte, at det ikke væsentligt sker af Hensyn til Postbesørgelsen; thi hvis saa var, kunde der med Berettigelse stilles saadanne Krav andre Steder fra. Forhaabentlig kan der komme Klarhed over, hvor meget det i Virkeligheden er, der bør bevilges; og naar det saa bliver sagt af Ordføreren ved tredje Behandling, at man mener, det er rigtigt at bevilge saa og saa meget trods det, at